

Перший комендант міста Сарни

У нашому місті Павло Єпіфанович Воронов з'явився зразу ж після визволення і займав посаду першого військового коменданта. Високий, стрункий, завжди одягнутий у військову форму. Сарненці пам'ятають його як людину освічену, тактовну. Його мова була багата, наповнена літературними образами, він міг напам'ять цитувати твори російських класиків. У спілкуванні відчувались ерудиція та природний розум.

На гімнастерці висіло два ордени: Бойового Червоного Прапора та Червоної Зірки. Це був кадровий військовий, який пройшов фронтовими дорогами з серпня 1941-го до кінця війни. Одна з командних посад, яку обіймав у буремні роки, - комісара та командира бронепоезда «Смерть фашизму», що належав Одеському військовому округу. Потім служив комісаром 149 кавалерійського полку окремої 40 дивізії Приморської армії. У 1942 році брав участь в обороні Севастополя, де отримав поранення, а після одужання знову поїхав на фронт командиром 149 кавалерійського полку. Звідти його направили на Північнокавказький фронт. Наприкінці війни Павло Воронов потрапив у 32 окремий резервний полк I Українського фронту, а вже в лютому 1944-го його призначили комендантом м. Сарни, де служив до жовтня 1945 року, після цього - комендантом міста Луцьк Прикарпатського військового округу, у вересні 1946-го Павла Єпіфановича звільнили в запас. Такий послужний список першого коменданта м. Сарни.

Після зняття військового становища в місті Сарни Павло Воронов повернувся сюди й очолив Сарненський райвиконком, а потім став головою міської ради. Першим секретарем РК КП/б/У в той час був Стамбровський. До Павла Єпіфановича за три роки вже змінилося 6 голів міської ради. Найдовше пропрацював П. Воронов - з 4 жовтня 1946 по 15 жовтня 1948 року. Йому довелося формувати штат міськради, відбудовувати народне господарство, займатися відновленням житлового фонду, навчального процесу в школах, роботи лікарні. Адже після нальотів ворожої авіації місто було на 80 відсотків зруйноване. Але цими проблемами працівникам міськради та його голові займатись було ніколи, бо всіх радянських і партійних фахівців за розпорядженням райкому партії направляли в села, звідки без дозволу Стамбровського не мали права виїхати. Там вони повинні були проводити агітаційну роботу зі створення колгоспів, хлібо- та лісо заготовки. Часто на приміщенні міськради висів замок і громадяни міста не могли вирішити тут свої наболілі питання. Через це між головою міськради та секретарем райкому Стамбровським часто виникали конфлікти.

Павло Єпіфанович, як кадровий офіцер, звик чітко виконувати всі накази й займатися тією роботою, яку йому доручили. А він місяцями не виїжджав із сіл району в той час, коли потрібно було в місті готувати школи до нового навчального року, вирішувати житлові проблеми жителів, налагоджувати торгівлю та ін. Часті конфлікти, що виникали між керівниками міста й району через бездумні розпорядження, безпідставні звинувачення, призвели до того, що Павло Єпіфанович змушений був подати

заяву про звільнення з посади міського голови, тим більше, що дали про себе знати старі рани, отримані під час війни.

Потім Павло Воронов працював у торгівлі, на меблевій фабриці, передаючи весь свій життєвий досвід, знання підлеглим. Заохочував їх вчитись далі, був комунікабельним, приємним співбесідником, активним учасником громадських організацій, депутатом міської ради багатьох скликань. Вийшовши на пенсію, почав активно займатись садівництвом і городництвом.

Дружина Павла Єпіфановича загинула під час війни, залишивши сина, який згодом, як і батько, став офіцером, служив у складі радянських військ у Німеччині. Вже в Сарнах Павло Воронов одружився з місцевою жінкою, з якою прожив до кінця життя. Помер у середині 70-х років минулого століття.

Р. Тишкевич